

Avva 8

Arsenie Boca, Kephalaia

Cuvinte vii 12

Înțelesuri duhovnicești din textele evanghelice

O mănăstire pe lună 18

Mănăstirea Sfântul George – Suiești

Mărturisitorii secolului XX 22

Viața Cuviosului Serafim de Vîrița – de la om de afaceri la viața de sfințenie

Monahii mileniului III 32

Părintele protosinghel Teofan Popescu de la Catedrala Mitropolitană din Iași

Mari duhovnici 38

Gheronda Antim Aghioritul, cuviosul înflăcărat de iubirea dumnezeiască

Mănăstirea și lumea

Mărturisitorii secolului XX 46

Lăți-Lungilă (II)

Carte de suflet 50

O nouă traducere, de suflet, a Imnelor iubirii dumnezeiești

Carte de suflet 54

Când iadul lăuntric devine bucurie, rai

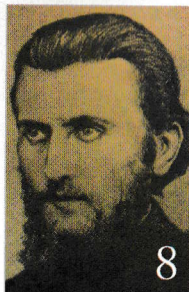
Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală 58

Dragi cititori,
Avem o veste foarte bună: pe site-ul nostru (www.lumeacredintei.com) a apărut opțiunea de a putea vizualiza revistele noastre în format electronic. Așadar, orice persoană din orice țară, la orice oră poate vizualiza orice număr dorește din revistele noastre, în format pdf, la un preț mai mic decât varianta tipărită. Această facilitate sperăm să fie accesată în primul rând de românii creștin-ortodocși din diaspora, în condițiile în care costurile serviciilor poștale au crescut enorm. Plata se face printr-un site specializat, în condiții de siguranță deplină.

Lectură plăcută!

Redacția

8

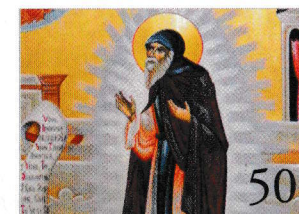
18

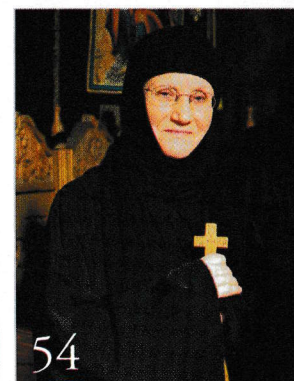
12

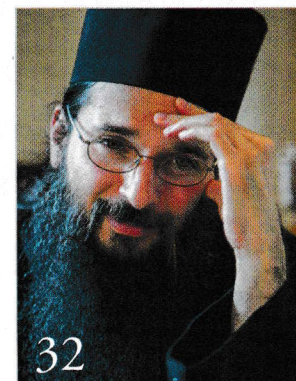
20

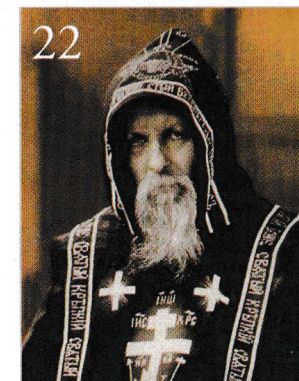
50

54

32

22

Cartea Leacurilor Mănăstirești

Cartea *Leacurilor mănăstirești* le este de folos atât oamenilor sănătoși, dar mai ales celor bolnavi, pentru că aceștia fac cunoștință cu o terapie neagresivă, despre care în cabinetele medicale de obicei nu li se vorbește. Aceasta prezintă sistematizat principalele plante medicinale utilizate în tratamentul afecțiunilor respiratorii, cardio-circulatorii, digestive, hormonale, afecțiuni ale aparatului locomotor, ale sistemului nervos, în afecțiuni dermatologice, în boli metabolice și oncologice, în afecțiuni oftalmologice sau din sfera ORL. Paleta terapeutică a cărții este întregită cu remedii antioxidante, detoxifiante, remedii naturiste pentru creșterea imunității și ținerea sub control a bolilor diabetice.

Caută cartea *Leacurilor Mănăstirești*
la chioșcurile de presă din țară!

Obștea

Mănăstirile sunt alcătuite, toate,
din ne-voitori. Cumplit de inactual!

ARSENIE BOCA

Kephalaia

Cunoașterea

Multă știință apropie pe om de Dumnezeu, puțină cunoaștere îl îndepărtează și de știință și de Dumnezeu.

Neîntrebat, nimic nu e bine – nici ce e bine – pentru că singur nu te poți apăra de săgețile slavei deșarte.

Desfrânarea

Scurtarea vieții a venit neamului omenesc drept plată pentru căderea în desfrânare.

Preoții vremurilor noastre nu mai urmăresc desfrânarea ca pe un păcat care dăruiește alcătuirea omenească, ci o lasă să-și facă de cap... Deci nu fără rost atragem luarea-aminte că *neghinele vrăjmașului* vor sălbătici oile împotriva păstorilor.

Păcatul desfrâului întârzie sau face cu neputință arătarea și desăvârșirea vieții lui Hristos în noi.

Dreptatea lui Dumnezeu

Dreptatea lui Dumnezeu aduce peste capul tău ce ai adus și tu peste capul aproapelui: ce ai făcut, ți se va face; ce ai zis, ți se va zice; cu ce încarci pe altul, ai să duci și tu.

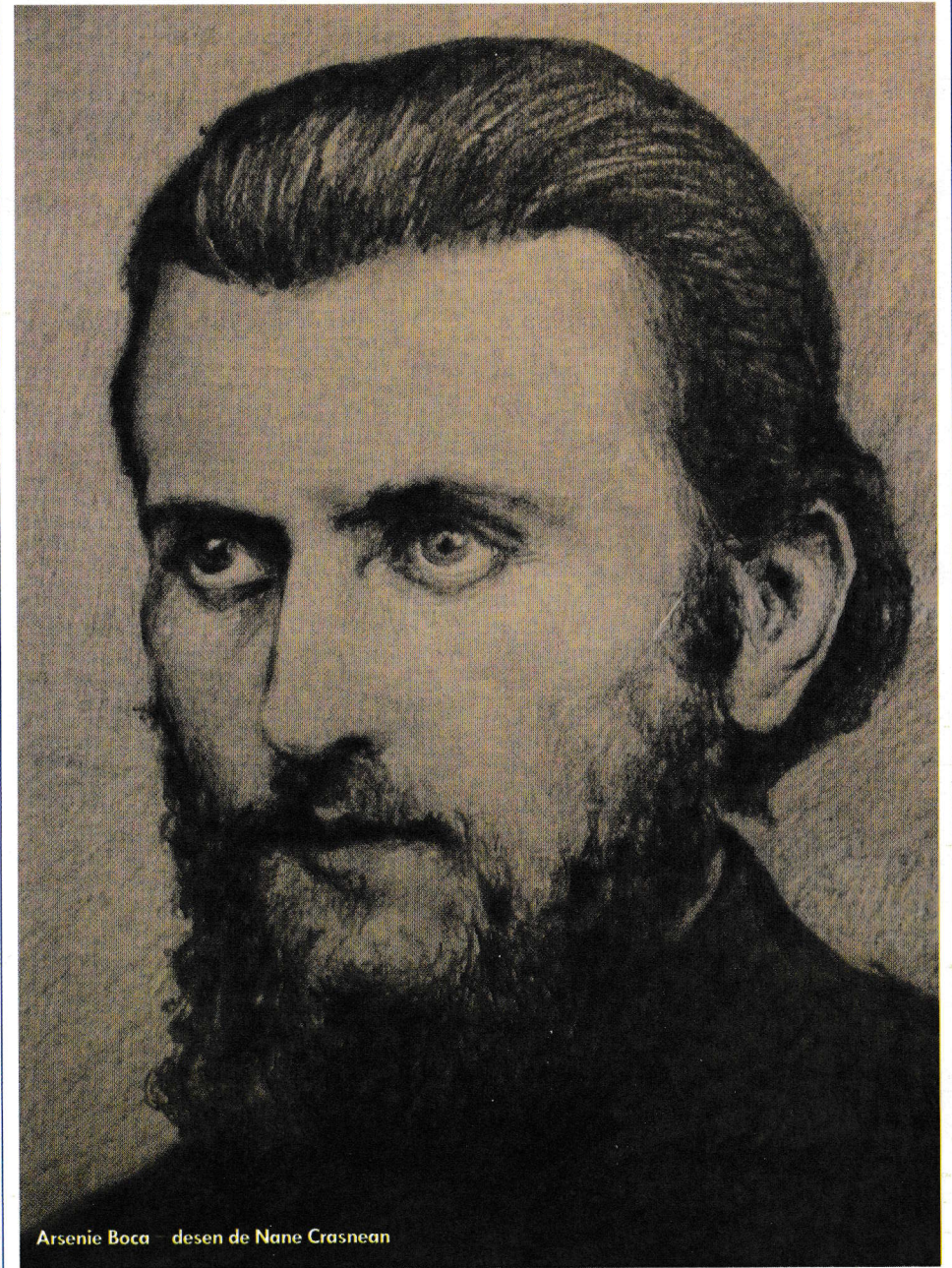
Dumnezeu nu pedepsește toată

răutatea tuturor aici și numaidecât; precum nu slăvește nici bunătatea tuturor aici și numaidecât. Căci dacă ar face așa, atunci și oamenii ar face binele de frică; iar mântuirea ar fi de silă și nu o faptă a libertății și a dragostei. Iar dacă ar pedepsi repede tot răul, Dumnezeu ne-ar da de înțeles că se teme de el și-și apără stăpânirea – așa cum fac oamenii. Însă tocmai pentru faptul că îngăduie celor răi să-și facă de cap și-i lasă netemători de pedeapsa năprasnică, dovedește atotputernicia Sa, veșnic liniștită asupra răului. Deci ori că răsplătește, ori că nu răsplătește – fie binele, fie răul –, un lucru e sigur: răsplata este sigură și veșnică, iar binele biruiește asupra răutății.

Dacă Dumnezeu ar pedepsi toate relele aici, ar putea însemna că lumea aceasta este singura care există.

Dacă Dumnezeu – uneori – nu pedepsește răul este pentru că așteaptă pocăința păcătosului. Iar dacă – uneori – nu răsplătește binele dreptului e semn că-i lucrează răbdarea. În amândouă cazurile Dumnezeu așteaptă sfârșitul omului. Căci în ceea ce sfârșește omul – fie că a fost multă vreme bun, fie că a fost multă vreme rău –, cele de pe urmă au ultimul cuvânt.

Când cineva, cu faptele sale păcătoase, cade din dragostea Tatălui său, dă de

Arsenie Boca – desen de Nane Crasnean

Respect pentru oameni și cărți

dreptatea Lui – care îl va readuce la *cale* cu sila. Îi dă și timp, doar-doar va simți să se întoarcă de bunăvoie. Dacă însă nu bagă acestea în seamă, îi ia și timpul și omul cade fără de veste, urmărit de dreptate.

Când dreptatea lui Dumnezeu se întoarce asupra noastră, a sosit vremea de plată sau ispășirea. Ispășirea nu-i o pedeapsă de la Dumnezeu, ci un mijloc de înțeleptire, o îndreptare mai aspră. În vremea ispășirii, când vin asupra noastră strâmtorările, dacă le răbdăm de bunăvoie, neumblând cu ocolirea, Dumnezeu ne ajută; iar de nu vrem să primim cele ce vin peste noi, că nu le înțelegem, nu ne ajută Dumnezeu – deși El ar fi voit aceasta.

Obșnuit, lumea crede că în războaie mor cei răi și scapă cei buni. Este și nu este așa, pentru că numai Dumnezeu știe și ține socoteala fiecăruia. Pe urmă, doar Dumnezeu singur știe – și precum știe și face – dacă pentru cineva e mai de folos viața sau mai mult îi folosește mutarea din aceasta. Apoi Dumnezeu, în atotputernicia Sa, folosește și pe cei răi, pe necredincioși, pe cei fără nici un Dumnezeu – ba chiar și pe draci –, ca printr-înșii să aducă la mântuire pe cei de mântuit.

Dumnezeu

Dumnezeu nu ne cere minuni. Pe acelea le face El.

Iisus e omul cerului, împăratul-slujitor al destinului omenesc; asemănarea după care tânjim și însetăm de-a lungul deșertului vieții.

Noi nu putem fi contemporanii lui Iisus, însă Iisus este contemporanul nostru peste veacuri.

E bine de observat că Iisus Hristos –

întrupat în om adevărat – a biruit pe diavol ca om, iar nu ca Dumnezeu. Căci cu putere de Dumnezeu ca fulgerul l-a aruncat din ceruri (Luca 10, 18).

O trăire în Hristos ne-ar scuti de atâta vorbă.

Dumnezeu ne caută, ne cheamă, ne strigă, iar dacă noi nu vrem să înțelegem, îngăduie primejdii și năpaste asupra noastră.

Voi știți despre Iisus o mulțime de lucruri, dar nu-L știți pe El. Și până nu-L găsești pe Dumnezeu, nu te afli nici pe tine, nu-ți găsești nici sensul tău, nici sensul lumii.

Dreptul cunoaște un Dumnezeu personal, plin de dragoste; pe când păcătosul simte un Dumnezeu aspru, ascuns și tare depărtat.

Dumnezeu iartă neștiința, dar vicleania ba.

Euharistia

Trupul și sângele lui Hristos din Sfânta Împărtășanie se luptă cu trupul și sângele nostru împotriva patimilor – sfințind trupul și arzând patimile.

Unde sunt lacrimile când venim să ne împărtășim?

Deertarea

Iertând, ștergi ce ierți. Ce ierți altuia, ție ți se șterge. Judecata aceasta te scoate de sub judecată.

Osipitele

Câtă vreme mergem în voia firii povârnite spre păcat, n-avem nici o luptă, nu ne trezim din cursele vrăjmașului; stăm în bună credință că mergem bine, ne isprăvim zilele în fericire și

coborâm cu pace... în iad! Dar de îndată ce aflăm ce trebuie să fim, puterile iadului vor sări să ne ceară socoteală pentru nesupunere. Nu vor sări însă cu toată urgia răutății, că nu le lasă Dumnezeu, ci cu vicleșuguri și curse, cu minciuni și cu înfricoșare și cu alte nemaipomenite zavistii.

De unde atâta patimă și pustiire? De la o clipă fără de Dumnezeu a minții.

Potrivnicul ispitește cu momeala plăcerii pe tot omul către patima spre care are povârnire mai mare: pe cel aplecat spre trup: cu desfrânarea; pe cel înclinat spre gânduri: cu înțelepciunea veacului acestuia (care pe mulți i-a rătăcit de Dumnezeu și pe puțini i-a întors); pe cei dornici de Cuvântul lui Dumnezeu îi ispitește cu Biblia (încât în zilele noastre se văd mulți călători spre iad cu Scriptura în mână). Toți cei ce umblă după plăceri de orice fel nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un șarpe.

Există o „ispită a mântuirii” în care au căzut mulți înșelați, zicând că-s mântuiți, când de fapt ei n-au săvârșit nici *alergarea*, nici după lege n-au luptat. Există și „ispita sfințeniei”. În toate acestea cad cei ce ocolesc osteneala, mințile înguste – care spun că nu mai au nimic de făcut decât să creadă și socotesc că au și ajuns la sfințenie sau la alte năluciri ale minții înșelate.

Dumnezeu îngăduie duhului rău să-i amăgească desăvârșit pe cei ce râvnesc la daruri mai presus de fire – împinși nu de vreo virtute, ci de iubirea de sine –, ca pe unii ce cutează să se apropie de Dumnezeu necurați la inimă. De aceea, pentru îndrăzneală, îi dă pe seama vicleanului să-i pedepsească.

Dacă la ceasul de război lovim ispita cu numele lui Dumnezeu, depășind rugăciunea, vom vedea lucru minunat: pentru ostaș luptându-se împăratul – tocmai pe dos de cum e războiul văzut. Căci Împăratul nostru S-a luptat până la moarte – și încă moarte pe cruce (Filipeni 2, 8) – și printr-însa trecând, a rupt zăvoarele și a spart porțile iadului, biruind pentru noi și slobozindu-ne. Iar de atunci biruie ca un Dumnezeu, oriunde e chemat pe nume. Iar numele Său este Dragoste.

Vremea de luptă are o mare cumpană: dacă mintea nu-și aduce aminte – cu credință – de „Doamne Iisuse...”, i se întâmplă că încuviințează ispita vrăjmașului.

Începătorii pot să vadă cum numele Mântuitorului îi izbăvește de asuprirea ispitelor vicleanului – ceea ce-i îndatorează cu o mare smerenie înaintea lui Dumnezeu, știind că Se luptă El în locul lor.

Potrivnicul are două feluri de ispite: prin plăcere și prin durere. Cu primele umblă să ne amăgească. Dar cu celelalte umblă să ne constrângă să socotim plăcerea ca bine și durerea ca rău. Cu această meșteșugire ar restrânge năzuințele sufletului numai la o viață comodă în veacul acesta.

Să știi că *a rămâne în picioare* nu e treaba ta, nici a virtuților tale, ci a harului Aceluia care te ține în brațele Sale, ca să nu cazi în întristare.

Nici o patimă nu vrea să părăsească firea fără nevoie.

(Culese de George Crasnean)